

Kötter Tamás

Szabadíts meg a gonosztól

Befejeztem az egyetemet, állást kellett találnom. Ez már a kilencvenes években sem volt könnyű feladat egy kezdő jogász számára, főleg, ha az illető vidékiként azt vette a fejébe, hogy ügyvédjelöltként folytatja pályafutását a fővárosban. Az egész szakmát a rokon kapcsolatok, múltból átmentett kiváltságok és kisebb-nagyobb szívességek bonyolult, és egy kívülálló számára kiismerhetetlen hálója szótta be. Szerencsém volt. Egyik professzorom, aki különös jóindulattal viseltett irántam, beajánlott egy ügyvédi irodába.

„Itt jó helyed lesz, és biztos vagyok benne, hogy a szakma minden apró csínját-bínját meg fogod tanulni”, mondta útravalóul, amikor a dolgozószobájában közölte velem a jó hírt. Ugyanakkor arra is figyelmeztetett, hogy a Juhász fivérek – ő csak így emlegette leendő főnökömet, Gábort és a bátyját, Pétert – „nehéz természetűek és súlyosak”, ezért már most szól, hogy legyek észnél, és ha nem muszáj, ne ártsam magam az üzleti ügyeikbe. Bármennyire akartam is ezt az állást, akármennyire vágytam rá, hogy egy szép napon pesti ügyvéd legyek, mégis elgondolkodtam drága professzorom figyelmeztetésén. Vajon mit jelenthetnek ezek a vészjósló jelzők, találgattam magamban szerény kis földszinti albérletem homályában. Azt tudtam a professzoromról, hogy a Szeged környéki tanyavilágból származik, amit le sem tudott volna tagadni. Hiába élt és tanított közel negyven éve Pesten, ízes, semmivel sem összetéveszthető tájszólását nem vetkőzte le. Úgy okoskodtam hát, hogy valamiféle, a betyárokkal kapcsolatos kifejezésekkel állok szemben. Nyilván arra utalhatnak – amire egyébként maga Sós tanár úr is figyelmeztetett –, hogy ne nagyon okoskodjon az ember velük, mert könnyen megjárhatja. A kiszámítható rossz még mindig jobb, mint az, amiről semmit sem tudunk, vagy éppen a semmi, győzködtem magam, miután úgy éreztem, hogy sikerült a szavak értelmét és egyben a figyelmeztetés lényegét megfejtenem. Egyúttal magamban szent fogadalmat is tettem, hogy minden körülmények közt ügyvédi eskümhöz híven járok el, és természetesen nem ütöm az orrom a Juhászok ügyeibe.

Gábor negyven körül járhatott, széles vállú, szőke haját hátrafésülve hordta. Vízilabdás alkat volt, a többi férfi nagy bánatára és bosszúságára, már pusztán megjelenésével azonnal felkeltette a nők érdeklődését. Mindehhez még választékosan is öltözködött. A karcsúsított öltönyök, a teveszőr télikabát, a kézzel varrott cipők, a színükben és mintázatukban egyformán visszafogott nyakkendők arisztokratikus megjelenést kölcsönöztek neki. Ne feledkezzünk meg róla,

abban a korban járunk, amikor a férfiak valamilyen megmagyarázhatatlan okból, vagy máig sem tisztázott, különös félreértés folytán almazöld és padlizsánlila öltönyökben jártak. Gábor később nekem ajándékozta néhány megunt öltönyét, nyakkendőjét, és egyszer Bécsben vett nekem egy vadonatúj télikabátot. Mindegyiket át kellett alakíttatnom a szabóval, mert nagyon voltak rám. A télikabát is, pedig az új volt. Ez is jellemző volt rá: meg sem kérdezte a méretemet, magára próbálta fel.

Leendő főnököm egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki nehéz természetű vagy súlyos lenne.

A dolgozószobájában fogadott, végig kedves volt velem. Az ügyvédi hivatásról beszélt, nagyon szépen, igaz, nem sokáig. A szobát jó ízléssel, Art Deco bútorokkal rendezték be. A padlót hatalmas perzsaszőnyeg borította. A párnázott ajtó nemcsak a szobában folyó tárgyalásoknak, hanem Gábor napközbeni lízonzainak is diszkrét légkört biztosított. Nagyon szép nők jártak hozzá, állítólag jogi ügyekben. Amikor bekísérte valamelyiket, mindig rám kacsintott, mielőtt becsukta volna az ajtót. Az illető hölgy távozásakor pedig mindig feltűnően megtörölte a száját. Egy idő után rájöttem, hogy ez afféle jelzés volt. A domináns hím kijelöli a vadászterületének határait. Fölöslegesen.

A főnököm árnyéka túl nagy és súlyos volt ahhoz, hogy engem is észrevegyenek ezek a nők. Gyakran még a köszönésemet sem fogadták. Úgy vonultak be Gábor szobájába, mintha nem is léteznék. A nők miatt sokat irigykedtem Gáborra, de jobb híján igyekeztem jó pofát vágni a dologhoz. Egyszer megígérte, hogy összehoz egy ünnepelt színésznővel, aki rendszeresen járt hozzá jogi tanácsért. Az volt a terve, hogy majd jól megaláz a nő előtt, aki rögvest megsajnál, a szárnyai alá vesz, és persze azonnal meg is vigasztal. „Nincs gyereke”, magyarázta Gábor a terv pszichológiai részét, „felkeltjük a benne szunnyadó anyai ösztönöket”. A megalázás sikerült. Már nem tudom, hogyan került rá sor, csak arra, hogy majdnem elsírtam magam a végén. A színésznő, vagyis a terv másik része sajnos nem jött össze. Az egész kínos jelenet alatt csak bámult ránk. Rám úgy nézett, mint egy darab szarra, és miközben Gábor gyötört, semmiféle anyai érzés nem tükröződött az arcán. Nem vett a szárnyai alá, és teljesen biztos vagyok benne, eszébe sem jutott, hogy lefeküdjön velem. „Gabi, nekem a héten bemutatóm lesz, nem bírok el több feszültséget.” Ezzel hagyott ott bennünket.

Amikor legközelebb a főnököm hasonló tervvel állt elő, finoman elhárítottam.

A színésznős eset ellenére szerettem Gábornál dolgozni. Ahogy a professzorom megígérte, jó tanárnak bizonyult, s egy idő után már bonyolultabb jogi problémákkal is képes voltam önállóan megbirkózni. Az ügyek után, amelyeket elláttam, néha adott egy kis jutalmat, és gyakran meghívott felkapott éttermekbe. Összességében jól bánt velem, én pedig cserébe hálával, bizalommal, és szinte már gyermeki szeretettel fordultam felé. Meg persze tetszetek az öltönyök, amelyeket kaptam tőle.

Másnap munkába álltam, és még azon a héten megismertem Pétert. Három évvel volt idősebb Gábornál. Magasabb és szélesebb vállú volt, mint az öccse, de a haja ugyanolyan napszitta szőke. Ilyen, az északi népekre jellemző ártatlan szőke haját addig csak a külföldi reklámokban meg a videoklipekben láttam.

Angolszász, szögletes arcvonások tették tökéletessé Péter már így is filmsztárhoz mérhető külsejét. A Honvédban vízilabdázott, és nyert egy csomó érmet a csapattal. Mindezt Gábortól tudtam meg, aki úgy dicsekedett el ezekkel az eredményekkel, mintha nem is a bátyja, hanem ő nyerte volna meg a kupákat és érmeiket.

Péter üzletember volt, ami számomra akkor egy misztikus, megfoghatatlan fogalomnak tűnt. Egy ember, aki üzleteket csinál. Mégis, pontosan miféle üzleteket, tehettem volna fel ezt a logikus kérdést. Mindenfélét. Péter a rendszerváltás előtt főosztályvezető volt valamelyik minisztériumban. Aztán privatizált egy cérnagyárat, és más kétes ügyei is voltak. Egyszóval gyorsan meggazdagodott. Mindent összevetve, száz százalékgig megfelelt az üzletemberrel szemben támasztott elvárásoknak – legalábbis azokban a zavaros időkben.

Annak ellenére, hogy a gyár a harmadik kerületben volt, állandóan Gábor irodájában lebzseltem, a Bazilika mellett, a Hercegprímás utcában. Engem, ahogy mindenki mást, akit nem tartott méltónak rá, hogy megjegyezze a nevét, pajtásnak szólított. Pajtás, írd meg ezt, intézd el azt, menj el ebbe vagy abba a hivatalba... Úgy osztogatta az utasításokat, mintha az övé volna az iroda, amit az öccse minden alkalommal csendes belenyugvással vett tudomásul.

Azt, hogy a professzorom figyelmeztetése nem volt légből kapott, vagyis a Juhász fivérek valóban súlyosak és nehéz természetűek, fél év után személyesen is megtapasztalhattam.

Gábor munka után meghívott vacsorázni, ami szokása volt, így különösebben nem lepődtem meg rajta. Talán ez lehetett az oka, hogy az ezt követő események felkészületlenül értek. Igaz, ha látom előre, hogy néhány óra múlva, akaratomon kívül, mibe keveredek, akkor sem lett volna erőm szembefordulni Péterrel, aki váratlanul csatlakozott hozzánk. A vacsora alatt Gábor és a bátyja mindenféle üzletről meg nőkről beszélgettek. Szóba került a híres színész is, akiben minden igyekezetem és persze megaláztatásom ellenére sem tudtam feléleszteni az anyai ösztönöket. Ezen a Juhászok jót nevettek. Különösen azon a mozzanaton mulattak jól, amikor a színész közölte velünk, hogy nem bírja a feszültséget. Jobb híján velük nevettem én is.

Mivel másnap munkanap volt, én csak módjával ittam. Velem ellentétben a Juhászok alaposan kitétek magukért. Jó néhány üres üveg sorakozott az asztalon, amikor befejeztük a vacsorát. Tizenegy óra körül járt az idő. Az étterem zárni készült. Gábor felvetette, hogy igyunk még egy italt az egyik közeli bárban. Mondtam nekik, hogy mennék haza, mert másnap korán kell kelnem. A bíróságon van dolgom. Fontos ügyben, bizonygattam távozásom indokoltságát.

„Pajtás!” Mást nem mondott Péter, de ennyi is elég volt, hogy elnémítsa egyébként is neveltséges magyarázkodásomat a másnapi tárgyalás jelentőségéről.

Gábor is egyetértően bólintott, és már le is intett egy taxit.

A taxis egy szót sem szólt, csak gonoszul vigyorgott, amikor Gábor bemondta a bár nevét. Olyan közel volt a hely, hogy láttam a villódzó feliratot a bejárat felett.

„Ötezer”, mondta a taxis, amikor megállt. Alacsony, vékony alak volt, fakó színű haját zsíros lófarokba fogta. Mellette ültem, de nem nézett rám. A műszerfalnak beszélt.

Nagy csönd telepedett a kocsira, amikor ezt a valószínűtlenül nagy számot kimondta. Nyilván csak néhány másodpercig tartott, de nekem hosszú perceknek tűnt, amíg valaki újra megszólalt.

„A kurva anyád”, üvöltötte el magát a főnököm kásás hangon. Újabb pillanatnyi csönd következett, de rövidebb volt, legalábbis rövidebbnek tűnt, mint az előző.

Aztán minden nagyon gyorsan történt. A kobra ügyességével váratlanul csapott le előbb rám, aztán Gáborra a taxis. Lefújta bennünket gázsprayvel. Vacak spray lehetett, biztos az Ecserin vagy valami hasonló helyen vette, mert csípni ugyan csípte a szememet, de a könnyem alig folyt tőle. Néhány másodpercre így is elveszítettem a látásomat. A zakóm ujjába töröltem a könnyeimet. Mire újra kinyitottam a szemem, a taxis szinte dermedten ült mellettem. A nyakát kalodába zárta Péter keze. Valami birkózófogást alkalmazhatott, mert a sofőr feje tiszta vörös volt, a szeme kigúvadt. Úgy nézett ki, mint aki menten megfullad. Kicsit kapálódzott még, mint a csirke, amikor elvágják a torkát, de gyorsan feladta. Teljes volt a káosz a kocsiban. Gábor azt óbégatta, hogy megvakul, ha valaki gyorsan nem hív egy mentőt. Én a szememet törölgettem és az ajtókilincset próbáltam kitapogatni, de amikor végre odatévedt a kezem, a tekintetem egy pillanatra találkozott Péterével. „Pajtás”, ennyit mondott, én pedig elengedtem a kilincset.

„Ne buziskodj itt nekem, mert kibaszlak a kocsiból!”, szólt rá Péter az öccsére, aki még mindig mentőt követelt. Nézzen inkább rám, mondta az öccsének. Ha én nem üvöltök, mint egy buzi, akkor ő se tegye. Erre a főnököm összeszedte magát, abbahagyta a jajgatást, de nem hallgatott el. A taxist kezdte el átkozni, és mindenféle dologgal fenyegette, amit tesz vele, ha újra látni fog. A taxisnak, függetlenül Gábor fenyegetéseitől (biztos voltam benne, hogy beváltja őket) egyébként sem jósoltam túl kellemes estét. Péter faszikámnak szólította, nem pajtásnak. „Faszikám, erre most nagyon rábasztál”, sziszegte a fülébe, majd tárgyilagos hangon hozzátette, de már Gábornak címezve: „Felvisszük a Gonoszhoz.”

Nem kérdeztem meg, hogy ki vagy mi az a Gonosz, és miért megyünk oda. Nyilvánvaló volt, hogy idő kérdése, és megtudom. Hátrapillantottam Gáborra. Már nem könnyezett, és nem is átkozódott. Összeszorított fogakkal és eszelős tekintettel a sofőr tarkóját bámulta.

„Itt jobbra, faszikám!”, „ott fordulj be balra”, irányította a taxist Péter. Egyébként csend volt. Időnként recsegett a rádió.

A taxis rövid ujjú inget viselt, a nyakában aranyláncon medál lógott. Harmincötnek néztem. A keze remegett, amikor sebességet váltott. Időnként lopva rám sandított, mintha segítséget várna tőlem. Pont tőlem, nevettem fel magamban. Faszikám, pont tőlem!? Fogoly voltam, akárcsak ő. Vele ellentétben engem nem Péter keze, hanem az akarata tartott fogva. Nem segíthettem rajta, és ezt egy idő után ő is megértette, mert már nem nézett rám, de a keze továbbra is remegett.

A Szabadság-hegyen, a katonai lakótelep alatt, egy buszfordulóban állíttatta meg Péter a kocsit. „Ott parkolj le, faszikám”, bökött rá a szabad kezével egy faházra. A bejárat fölé narancssárga betűkkel azt írták: *Koccintó*. Ezek szerint a

Gonosz nem egy hely, hanem egy ember, vontam le magamban a következtetést, amikor megálltunk úti célunk előtt. Ez jelenthet jót is, de rosszat is, okoskodtam magamban.

A Koccintó közönséges borozó volt, a végében bádogtetejű pulttal. Ma már ilyen helyek csak a külvárosokban vannak meg néhány rázós környéken, de akkor még tele volt velük a város. A berendezéssel nem sokat bajlódta. Csóvázás műanyag székek és asztalok töltötték ki a teret, rendetlen összevisszaságban. Kollégiumi vagy üzemi étkezdéből selejtezhették le őket. Nem volt sok fény.

Tömve volt vendégekkel. Sokan egyenruhában voltak. Felismertem a különféle tiszti rangjelzéseket, még katonakoromból emlékeztem rájuk. Vágni lehetett a füstöt.

A Gonosz pont úgy nézett ki, mint Bud Spencer. Fekete Sándornak hívták, és bekk volt abban a csapatban, amelyben egykor Péter is játszott. Akár a pap a gyónást, türelmesen végighallgatta Pétert. Nem szólt közbe, nem kérdezett semmit. Néha bólintott.

„Akkor üljön le szépen a kedves vendég”, mondta tettetett nyájjassággal a hangjában, miután Péter befejezte a mondandóját, és lenyomta a taxist az egyik székre.

Mint egy kiéhezett farkasfalka, úgy vetették rá magukat a vendégek a taxisra. Lökdösték, pofozták, miközben mindenféle szar alaknak elmondták. Egy húzásra meg kellett innia egy nagy pohár rumot, amitől öklendezett, de végül nem hányt. Hangosan többször bocsánatot kellett kérnie Gábortól. Ezt a főnököm követelte ki. „Lehet, hogy süket vagyok, de nem hallom!”, nevetett fel tébolyult hangon, mire a taxis újra és újra elkezdte. Elénekeltek vele egy nótát, de hogy mit, arra már nem emlékszem. Egy ezredes megígérte neki, hogy a kazánház mögött agyon fogja löni, de két másik tiszt gyorsan arrébb rángatta. A Gonosz néha odament hozzá, és megkérdezte tőle, „hogyan érzi magát a kedves vendég?”, aztán csak úgy haverilag meglegyintette a tarkóját. Nagy lapátenyere volt. A taxis minden alkalommal előrebukott. A feje koppant az asztalon.

Hamar ráuntak, de akkor sem engedték el. Az egyik sarokban ült, és maga elé meredt. Időnként felemelte a fejét, és ijedten pislogott az ezredes felé, aki megígérte, hogy agyonlövi. Igyekeztem úgy tenni, mintha észre se venném.

Órák telhettek el. Elnyomott az alkohol és a fáradtság. Péter ébresztett fel. Hajnali három óra volt. A Koccintó már kiürült, csak a Gonosz rakosgatta az italosüvegeket a pult mögött. Megkérdeztem Pétert, hol a taxis. Azt felelte, hogy már elment.

„És Gábor?”

„Ő is hazament. Menj szépen te is haza”, felelte nyugodt hangon, és hozzátette: „Már vége van.”

Néhány nappal a koccintós eset után behívott magához Gábor. Azt hittem, a taxisról akar beszélni velem, de tévedtem. Meglepett, amit mondott. Azzal állt elő, hogy szeretné, ha tudnám, hogy ő is vizilabdázott. Mondtam neki, hogy ezt eddig tényleg nem tudtam, azt hittem, csak a bátyja játszott. „Nem”, mondta Gábor, és egyenesen rám nézett. Láttam, hogy az egész teste megfeszül. „Én is

játszottam. Már tizennégy éves koromban bemutatkoztam az első osztályban.” Nem tudtam, mit vár tőlem, elismerést, csodálatot, vagy valami mást, így eléggé bénán csak annyit mondtam: „Ez nagyon klassz.” „Az, klassz”, mondta ő is, aztán intett, hogy most már mehetek. Megemlítettem még neki valamit az egyik ügyről, amin éppen dolgoztam, de nem figyelt rám. „A Fisch helyett cseréltek be”, motyogta maga elé, miközben az íróasztal lapjára szegezte a tekintetét.

A főnököm soha nem hozta szóba az estét a Koccintóban, s bár tudni akartam, mindennél jobban tudni akartam, mi történt a taxissal, nem volt bátorságom megkérdezni. A következő néhány napban megvettem a legolvasottabb napilapokat, de egyikben sem írtak eltűnt vagy meggyilkolt taxisról. Megnyugodtam, és lassan megfeledkeztem a dologról.

Gábor a barátainak sem mesélte el az esetet, pedig, ahogy ez már a férfiak közt szokás, gyakran szórakoztatták egymást a kalandjaikkal. A színésznős történetet például gyakran elmondta társaságban. Utólag végighallgatva el kellett ismer-nem, hogy tényleg vicces helyzet volt. Főleg a színésznő bamba tekintete, ahogy bámult ránk, és utána a hisztérikus kifakadása. Gábor szinte már valóságghűen tudta utánózni a nő sipákoló hangját. Minden alkalommal, amikor szóba került az eset, együtt nevettem a többiekkel.

Eltelt egy év. Visszajöttek a kommunisták. Horn Gyula lett a miniszterelnök. Pétert egyre ritkábban láttam, elmaradozott az irodából. Azt hallottam, hogy a csecsenekkel üzletel, ami nem jelentett túl sok jót. Ezt a vad, kaukázusi népet akkoriban különös, félelemmel vegyes tisztelettel emlegették városszerte. Először is legyőzték az oroszokat, akiket mindenki utált. Másodsor az a hír járta róluk, hogy kegyetlen bosszút állnak mindenkin, aki megsérti a becsületüket, de leg-inkább az üzleti érdekeiket. Mindenki a csecsenekről beszélt. Sokan az ismerő-seim közül, megbízható forrásokra hivatkozva, pontosan tudni vélték, hogy a csecsenek hol, mikor és hányat tettek el láb alól. Milyen helyeket zsarolnak, és hová járnak a kurváikkal szórakozni. Bevallom, én egyetlen csecsent sem láttam. Engem valahogy elkerültek. A kilencvenes évek végén állítólag Nyugatra mentek a gazdagabb zsákmány reményében, így később sem volt módom megfigyelni őket, vagy legalább személyesen találkozni velük. Még az is lehet, hogy Péter csecsenjei nem is léteztek, és a gyárat nem ők, ahogy állította, hanem valamelyik bank vette el. Bár a módszerek különbözőek voltak, az eredmény ugyanaz lett. Péternek elűszott mindene. Majdnem mindene.

Újra feljárt az irodába. Onnan telefonált, intézte az ügyeit, próbálta menteni a menthetőt. Akkoriban még nem volt mobiltelefon, pontosabban volt, de előbb akkora volt, mint egy aktatáska, kicsit később meg, mint egy féltégla. Még sms-t sem tudott küldeni. Kizárólag telefonálni lehetett vele, pofátlanul magas percdí-jért. Csak az igazán tehetősek meg a nagy cégek engedhették meg maguknak. A főnököm mindig figyelmeztetett, hogy ne hívjak mobilt, mert drága.

Péternek már a csecsenek sem adtak pénzt, egy uzorástól vett fel kölcsönt. Zöld Gusztávnak hívták. Egykor magyarnóta-énekes volt, de már visszavonult. Állítólag valamikor híres volt, és még Bangó Margittal is énekelt együtt, de akkor

már senkit sem érdekelt a magyar nóta. Mindenki technót hallgatott és olyan helyekre járt, mint a Speed Diszkó. Zöld úrnak az egészsége sem volt a régi, szívproblémái voltak, és gyakran fulladt. Ezt onnan tudom, hogy egyszer, amikor Péter késett a törlesztőrészlettel, feljött Gábor irodájába. Aznap pont nem működött a lift, kifulladt, mire felért a másodikra. A testőre támogatta be. Szakadt róla a víz, és vörös volt a feje. A konyakot sem fogadta el, vizet kért helyette. Akkor mondta, hogy szíves, és nem szabad megerőltetnie vagy felizgatnia magát. „Márpedig Juhász úr alaposan felidegesített”, mondta feddően Gábornak.

Az uzsorásoknak szokásuk volt, hogy rájárnak az adós rokonaira. Úgy gondolták, hogy, akárcsak az ókorban, az egész családnak felelnie kell valamelyik tagjának a bűneiért. Persze, ahogy a gonosz szőlőmunkások példázatában, először Zöld úr is a szolgálát küldte el hozzánk. Amilyen a gazda, olyanok a szolgálai. Hárman voltak. Az egyiküknek be volt gipszelve a bal keze, de azért így is félelmetesen nézett ki. A másik kettő olyan átlagos konditermi alak volt. Ha másnap szembejönnek az utcán, nem ismertem volna meg őket. Melegítőt viseltek és tornacipőt. Gábor azt mondta nekik, hogy ez egy ügyvédi iroda, és semmiféle Juhász Péter nem lakik itt. Azt mondták, hogy tudják, de nekik akkor is át kell adniuk egy levelet. A főnököm újra elismételte, hogy ez egy iroda, és Péter nem lakik itt. A begipszelt kezű erre azt mondta, hogy ne szórakozzunk velük, mert ránk gyűjtják az irodát. Gábor erre kelletlenül bár, de átvette a levelet. Reszketett a keze. A hangja is megremegett, amikor elismételte nekik, hogy továbbra sincs fogalma róla, hogy ki is az a Juhász Péter, meg hogy ez egy iroda. „Ez már nem az én dolgom”, mondta a begipszelt kezű, aztán intett a másik kettőnek, hogy végeztek, mehetnek.

Amikor aztán Zöld úr maga állított be kifulladásra, több mint egy órát szuszogott az irodában. Aztán elment, és nem fenyegetőzött. Határozottan jókedvűnek tűnt. Biztos voltam benne, hogy Gábor adott neki pénzt. Kellemes ünnepeket kívánt, amikor elhaladt a recepció mellett. A titkárnóval mi is kellemes ünnepeket kívántunk neki. A következő héten volt karácsony.

Eljött a tavasz. Az uzsorásról már teljesen megfeledkeztem. Karácsony óta nem jelentkezett, és a Juhászok sem hozták szóba. Éppen egy tárgyalásról érkeztem vissza az irodába, amikor Pétert a recepción találtam. A titkárnő helyén ült, és telefonált. Gábor a pult másik oldalán állt, és idegesen cigarettázott. Ugyanolyan meredt és tébolyba hajló tekintettel bámult a bátyjára, mint annak idején a taxisra. Rögtön észrevettem, hogy valami baj van, mert a hamutartó tele volt csikkkel. A titkárnő az egyik, ügyfeleknek szánt fotelben ült, és kifejezéstelen tekintettel meredt maga elé. Láttam rajta, hogy kínosan érzi magát. Én is kínosan éreztem magam, de már túl késő volt, hogy visszaforduljak. Ahhoz meg, hogy a szobámba jussak, el kellett volna mennem Gábor mellett. Se ki, se be. Leültem a titkárnő mellé a másik fotelba.

Péter az uzsorást győzködte. Nem hallottam, hogy az egykori nótaénekes mit mond. A hangját ennyi idő után egyébként sem ismertem volna meg. Abból következtettem ki, hogy Péter vele beszél, amit a főnököm bátyja hosszabb-rövidebb szünetek után felelt neki. Azt mondta, mindent megtesz, hogy törlessze a

részleteket. Haladékot kért. Két hetet, aztán már csak egyet. Végül kimondta az uzsorás nevét is, Zöld úr, és azt is, hogy könyörgöm.

„Te mocskos, szemét uzsorás, véged, öt perc múlva ott lesz nálad a leszámoló-csoport!”, ennyit mondott Gábor, miután kitépte a kagylót bátyja kezéből. Nem üvöltött. Nyugodt volt a hangja, mintha csak tényként közölt volna egy elkerülhetetlen eseményt. Ettől volt olyan félelmetes. És mielőtt letette volna a kagylót, még ezt mondta: „Erre most rábasztál, faszikám!”

Nagy-nagy csönd ereszkedett közénk. Hallottam, ahogy az eső kaparássza az iroda ablakát. Lopva hol az egyik, hol a másik Juhászra sandítottam. Péter szája tovább mozgott, mintha még mindig az uzsoráshoz beszélne. Gábor újabb cigarettára gyújtott. Mindketten a készülékre meredtek. Úgy fél óra telhetett el így csendben, de nem történt semmi. Az uzsorás nem hívta vissza az irodát, hogy válogatott átkokat szórjon, szitkokkal és fenyegetésekkel illesse a Juhászokat. És senki más sem hívott bennünket, ami azért különös dolog volt hétköznap ilyen idő tájt egy ügyvédi irodában.

Két nap múlva tudtam meg Gábortól, hogy Zöld Gusztáv, miután így ráijesztett, infarktust kapott. „Szíves volt”, emlékeztetett a főnököm az uzsorás egészségi állapotára. Túlélte, de soha többé nem hallottunk róla. Állítólag visszavonult. Gábor azt hallotta, hogy leköltözött a Velencei-tóhoz, ott volt valami vikendháza.

Annak a nyárnak a végén, egy hétköznap reggel feljött a lakásomra Péter. Fogalmam sincs, honnan tudta, hol lakom, hiszen évekig még a nevemet sem jegyezte meg. Pajtás. Egyedül voltam otthon, éppen indulni készültem munkába. A telefonos eset óta nem láttam. Ugyanazt a sűrke öltönyt viselte, nyakkendő nélkül, mint azon a napon az irodában.

A zakó, amely máskor úgy feszült a hátán, mintha szét akarna pattanni, nagyon tűnt. Vállban lógott. A nadrágból eltűnt az él.

Megkérdezte, hogy zavar-e. Mondtam neki, hogy nem, és jöjjön be nyugodtan, ne ácsorogjunk az ajtóban.

„Tényleg nem akarok zavarni”, mentegetőzött újra, de azért bejött. Egy közeli OTP-ben volt, hogy befizessen valami törlesztőrészletet. „Ott vettem észre, hogy nincs nálam elég pénz”, hazudta eléggé bénán. Közben nem nézett rám. Tudtam, hogy a közelben van egy OTP-fiók, minden reggel elmentem mellette. De végül nem szóltam semmit.

Ötvenet kért, harminc volt nálam. Mind odaadtam. Azt mondta, ez is jó lesz. Örülök, hogy segíthetem, feleltem. Azt mondta, mivel régóta ismerjük egymást, úgy gondolja, hogy felesleges erről a kis kölcsönről papírt írunk. Hamarosan ügyis rendezni fogja a tartozását. „Tényleg, semmi szükség rá”, feleltem. Azt mondta, ő is így gondolja. A Gonosznál bármikor elérhetem, tette hozzá. Mostanában a Koccintóból intézi az ügyeit.

Az ajtóban kezet fogtunk. Mikor vissza akartam húzni a kezem, nem engedte el. Nem fogta erősen, de elhagyott minden erőm. Ugyanúgy fogva tartott az akaratával, mint annak idején a taxiban. A zakó megint úgy állt rajta, mint akire ráöntötték. Hosszú pillanatokig álltunk némán egymással szemben. „Nem tudom,

hogy az öcsém mivel etet téged, de ő sohasem vízilabdázott. Úgy úszik, mint a kurvák, kint van a feje a vízből.” Ennyit mondott, aztán elengedte a kezemet.

Már fel voltam öltözve, akár el is indulhattam volna a munkába. De akkor vele kellett volna mennem. Legalább a bankfiókig.

Bezártam mögötte az ajtót. Kulcsra. Visszamentem a szobába. Kíváncsi voltam, hogy tényleg az OTP-be megy-e. Az ablaknál vártam, hogy felbukkanjon az utcán. Hamarosan kilépett a kapun, és elindult a bank irányába.

A metróállomás is arra volt.

Hiába nyomtam az arcomat az ablaküveghez, egy idő után az erkélyek eltakarták a kilátást.

Még azon a napon beadtam Gábornak a felmondásomat.